

Sygn. akt III UK 57/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło

w sprawie z odwołania K. K.
od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
o ustalenie podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 20 listopada 2013 r. oddalił apelację wnioskodawcy K. K. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 3 czerwca 2013 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z 7 czerwca 2011 r., stwierdzającej ustanie ubezpieczenia społecznego rolników K. K. w zakresie ubezpieczenia wypadkowego, chorobowego, macierzyńskiego oraz emerytalno-rentowego od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 30 grudnia 2009 r.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną wnioskodawcy. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego: art. 2 pkt 2 w związku z art. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i ich rodzin (Dz.U. z 1989 r. Nr 24, poz. 133 ze zm.), przez błędne przyjęcie, że dla oceny, czy dana osoba była „domownikiem” w okresie

poprzedzającym podjęcie pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu tej ustawy, rozstrzygającym jest fakt, że osoba ta była zgłoszona do KRUS i opłacała składki z tego tytułu, jeżeli ostatecznie w orzecznictwie, w szczególności Naczelnego Sądu Administracyjnego, przyjmuje się, iż nie jest koniecznym dla tej oceny fakt rozliczenia z tego tytułu składek na rzecz KRUS, w sytuacji gdy osoba ta jednocześnie spełnia trzy niezbędne warunki uznania jej za „domownika”, czyli ukończyła 16 lat i pozostaje z rolnikiem we wspólnym gospodarstwie domowym lub zamieszkuje w tym gospodarstwie, stale pracuje w tym gospodarstwie i nie jest związana z rolnikiem stosunkiem pracy (wyroki NSA z 5 maja 2009 r., I OSK 730/08; z dnia 27 lipca 2010 r., I OSK 244/10; z dnia 22 października 2010 r., I OSK 650/10). Ponadto skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania; 1/ art. 219 k.p.c. ewentualnie art 177 § 1 pkt 1 k.p.c. w drodze nieuwzględnienia tych przepisów przy rozstrzyganiu niniejszej sprawy, w sytuacji gdy z jednej strony postępowanie w niniejszej sprawie zostało podjęte przez organ rentowy wobec przyjęcia przez ten organ, w oparciu o decyzję Dyrektora Oddziału ZUS w L. z dnia 1 marca 2011 r., że wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu społecznemu ZUS z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej a nie ubezpieczeniu społecznemu rolników, w sytuacji, gdy z drugiej strony toczy się postępowanie sądowe przed sądem pierwszej instancji o uchylenie przedmiotowej decyzji Dyrektora Oddziału ZUS w L. z dnia 1 marca 2011 r., przy czym sprawa ta była w międzyczasie rozstrzygana także przez sąd drugiej instancji to jest przez Sąd Apelacyjny w (...), który to Sąd na skutek apelacji wnioskodawcy uchylił wyrok Sądu pierwszej instancji uznając, że niezbędnym jest dokładne sprawdzenie, czy decyzja ZUS z dnia 1 marca 2011 r. o objęciu ubezpieczeniem społecznym z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej, rzeczywiście była to decyzja ostateczna, co jednoznacznie wynika z akt sprawy Sądu Okręgowego w L. sygn. akt: VII U (...), obecnie VII U (...). Uwzględniając w związku z tym, że przedmiotowa Decyzja Prezesa KRUS wydana została w oparciu o decyzję Dyrektora Oddziału ZUS w L. z dnia 1 marca 2011 r. i to w sytuacji, gdy nie zakończyło się postępowanie sądowe w przedmiocie uchylenia tej decyzji z dnia 1 marca 2011 r., Sąd drugiej instancji podobnie jak Sąd pierwszej instancji nie powinien rozstrzygać merytorycznie sprawy o wyłączenie wnioskodawcy od ubezpieczenia społecznego rolników do

czasu zakończenia postępowania, które rozstrzygnie, czy wnioskodawca rzeczywiście podlegał ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej i w związku z tym, powyższe sprawy powinny być połączone ewentualnie niniejsza sprawa powinna być zawieszona do czasu zakończenia postępowania w przedmiocie Decyzji Dyrektora Oddziału ZUS w L. z dnia 1 marca 2011 r.; 2/ art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c., wobec toczącego się postępowania przez ZUS w zakresie umorzenia składek ZUS w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu niespłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. z 2012 r., poz. 1551), przy czym wydanie decyzji ZUS o umorzeniu przedmiotowych składek ostatecznie wyłączy wnioskodawcę z ubezpieczenia społecznego ZUS za okres sporny, lecz w sprawie tej nie podjęta została decyzja przez ZUS, który oczekuje w tym przypadku na rozstrzygnięcie sprawy uchylenia wyżej wymienionej decyzji Dyrektora Oddziału ZUS w L. z dnia 1 marca 2011 r.; 3/ art. 386 § 4 k.p.c., przez pominięcie tego przepisu przez Sąd drugiej instancji mimo, że ostatecznie Sąd pierwszej instancji nie rozstrzygnął istoty sprawy a w szczególności całkowicie pominął fakt, że przedmiotowa decyzja KRUS była wydana wyłącznie z uwagi na wydaną wcześniej decyzję ZUS z 1 marca 2011 r., a w związku z tym ostatecznie sąd pierwszej instancji nie rozstrzygnął istoty sprawy pomijając całkowicie przyczynę podjęcia przez organ rentowy rozstrzygnięcia, że „rzekomo” wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej. Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz poprzedzające go wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 3 czerwca 2013 r. i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, z jednoczesnym rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów prawnych, a także oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Istotne zagadnienie prawne zostało sformułowane następująco: czy jest dopuszczalne rozpatrzenie sprawy przez sąd tak pierwszej jak i drugiej instancji w zakresie zagadnienia związanego z ubezpieczeniem społecznym rolników, które to

zagadnienie jest jednocześnie przedmiotem sporu w innym procesie związanym z ubezpieczeniem w związku z prowadzoną pozarolniczą działalnością gospodarczą, w sytuacji gdy ostatecznie nie został rozstrzygnięty spór w zakresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu związanemu z tą działalnością. Istnienie potrzeby wykładni przepisów skarżący wiąże z: 1/ art. 2 pkt 2 w związku z art. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników i ich rodzin (Dz.U. z 1989 r. Nr 24, poz. 133 ze zm.), wobec rozbieżnych wykładni tych postanowień w części dotyczącej statusu prawnego „domownika” w świetle orzecznictwa sądów powszechnych oraz wyżej wymienionego orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz 2/ art. 4 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. z 2012 r., poz. 1551) w nawiązaniu do art. 5a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników wobec wyłączenia spornego okresu z ubezpieczenia społecznego z tytułu pozarolniczej działalności. Oczywiście zasadności skargi kasacyjnej autor skargi kasacyjnej upatruje w rozstrzygnięciu przez Sądy obu instancji zagadnienia, które jest w dalszym ciągu przedmiotem sporu, mając na uwadze, że zaskarżone orzeczenia rozstrzygnęły o pozbawieniu wnioskodawcy prawa do ubezpieczenia społecznego rolników, w sytuacji gdy pozbawienie tego ubezpieczenia było oparte na założeniu, że wnioskodawca podlega ubezpieczeniu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, które to ubezpieczenie jest w dalszym ciągu przedmiotem sporu przed Sądem Okręgowym w L..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu

publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych a art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W konsekwencji tegoż w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym

bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007, z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/8, LEX nr 459291, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

W razie powołania tej przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011, z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Co się tyczy tej przesłanki przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego powinny należeć do katalogu przepisów, których naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211). Rzeczą skarżącego jest zaś wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sadu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231, z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4 poz. 43 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Oczywiście jest, iż budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sady powszechne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Oдноśnie tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia

2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania nie spełnia wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia.

Co do występującego w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący nie tylko nie odniósł się w sposób ogólny i generalny do konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, na podstawie którego próbował konstruować owo zagadnienie, ale w ogóle nie wskazał przepisów stanowiących punkt odniesienia dla tej przesłanki przedsądu. Argumentów za istnieniem okoliczności przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania należałoby zatem poszukiwać w innych elementach tegoż środka zaskarżenia, zwłaszcza w

podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu, co nie jest rolą Sadu Najwyższego na tym etapie postępowania.

Odnośnie do sugerowanej przez skarżącego potrzeby potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie wypada zauważyć, że co do art. 2 pkt 2 w związku z art. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników i ich rodzin (Dz.U. z 1989 r. Nr 24, poz. 133 ze zm.) skarżący nie wykazał, aby przepis ten budzi poważne wątpliwości - ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają - i nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Samo odesłanie do orzecznictwa wskazanego w podstawach skargi kasacyjnej nie może zostać uznane za wystarczające dla konstruowania omawianej przesłanki przedsądu. Z kolei w kwestii potrzeby wykładni art. 4 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. z 2012 r., poz. 1551) w nawiązaniu do art. 5a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników godzi się stwierdzić, że przepis ten nie należy do katalogu przepisów, których naruszenie przez Sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstaw kasacyjnych. Przepis, którego obraza nie wypełnia kasacyjnej podstawy naruszenia prawa materialnego, nie może zaś stanowić punktu odniesienia dla formułowania przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący nie wykazał też widocznego gołym okiem naruszenia konkretnego przepisu, które doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Stąd i ta przesłanka przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, nie została należycie umotywowana.

Reasumując: wobec niewykazania istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.